

שיש עבודה גבוהה מזה, שהוא קדשה גבוהה מןה, וצריך לעבד השם ותפלה באותן העבודות והקדשות הגבוהות מזה. והנה, שאפילו הצדיק והחכם, שיש לו מנ גדול, עד שיכול להבין את הרמזים שהשם ותפלה מרמז לו בכל דבר בכל יום, אפילו בעסקי חל, ועל-ידיה הוא יכול לעבד את השם ותפלה בכל הדברים שבועולם, אפילו בעסקי חל, ואם-כן ירצה, הם ושלום, לעסק רק בזה, דהינו בעסקי חל, מאחר שהוא יודע הרמזים שיש בהם, ויכול להתקרב לעבודת השם ותפלה על-ידם. אבל באמת אינו בן, כי אסור להתקרב בעסקי העולם הזה, אפילו למי שיוודע ומבין הרמזים הנ"ל, מחמת שני הטעמים הנ"ל: א. מחמת שזאת העבודה בעסקי העולם הזה הוא מקום מסכן מאד ובי"ל כנ"ל (הב) מחמת שיש קדשה ועבודה גבוהה מזה, דהינו קדשת התורה והמצוות, ועל-כן אפילו מי שיוודע הרמזים הנ"ל, הוא צריך הסתפקות, להסתפק מזה העולם בהכרחיות לכך כנ"ל. וההסתפקות הוא בחינת: **עמה אור בשלמה**, הינו בחינת אור מלא, כי הרשעים, שאין להם ההסתפקות, בבחינת (ס) ויבטן רשעים תחסרו; אצלם מארת חסר, בבחינת (ס) מארת ה' בבית רשעי; אבל בצדיקים, שיש להם ההסתפקות, בבחינת: צדיק אבל לשבע נפשו (ס) אצלם הוא אור מלא, בבחינת (באשה א): ונרא אלקים את האור כי טוב - אין טוב אלא צדיק, שנאמר (ישעיהו): אמרו צדיק כי טוב (סכ"א ל). **ואפילו** מזה ההסתפקות נופת צדיק להקריש ממנו לצדקה, וזה בחינת: **נוטה שמים כיריעה**, כי ארון הכרית, שהוא בחינת עני, היא תחת הכריעה, והכריעה משפיע לארון הכרית, וזה בחינת צדקה. [פרוש, כי על-ידי צדקה שמשפיע העומד להקבל, על-ידיה נעשה יחוד צדיק ובנסח ישראל, שבחינת צדיק משפיע לבנסח ישראל, שגוה בחינת השפעת הכרית, שהוא ארון הכרית, בחינת: נוטה שמים כיריעה, כנ"ל].

ג. והמנונים, שאין להם זה השכל להעמיק בכל זה, להבין הרמזים כנ"ל, נעשה אצלם כל זה מפילא, על-ידי שנה וציצית והפלגין ותורה והפלה ומשא-זמות. כי השנה היא בחינת לאדקא ממשבחה בעלמא דאתי בכלליות כנ"ל, בחינת ה' אלקי הנ"ל, כי בשעת שנה השמה עולה לעלמא דאתי וציצית והפלגין הם בחינת גדלת מאד, כי הפלגין הם בחינת הגדלת השכל הנ"ל. (כי הפלגין הם בחינת מחין, פרוש, הינו בחינת הגדלת השכל להבין כל הרמזים שרמזו לו השם ותפלה בכל יום כנ"ל), וציצית הוא בחינת הצמצום הנ"ל, שהוא בחינת מאד הנ"ל, כי תכלת כרסאי דדינא (כיש כוחר שנת לז דף סט), שהוא בחינת צמצום. ועל-כן ציצית קורם להפלגין, בבחינת (סד'השירם): שמואלו תחת לראשי; ואחר-כך: וימינו תהבבני, (כי שמואל הוא בחינת דין, בחינת צמצום, שהוא בחינת ציצית כנ"ל, ומין הוא בחינת מחין, בחינת תפלגין כנ"ל). ותורה הוא בחינת ההסתפקות הנ"ל, כי התורה היא בחינת עין תמיים, דמון לקלא בה, הינו שיש לכל אחד רי ספוקו מןה, ומצא, שהיא בחינת ההסתפקות. וגם בלמוד

בסבא משפמים דף צח על פסוק זה: ה' אלקי - היא שרומא דמהמנותא, מליקו דממשבה בעלמא דאתי):

בבחינת זו, ליכר מליד בעולם הבא, דהינו לאדקא ממשבחה בעלמא דאתי, הוא בכלליות ובפרטיות. לית - כך ראוי להיות מנהג ידאי השם: תכף בבקר בהקיצו, שיתחיל שום דבר, ויכר מיד בעלמא דאתי, ואחר-כך ואת כפרטיות. כי כל העולם הזה הוא התלבשות מדרגות החלונות של הקדשה, הינו בחינת רגליו של הקדשה, בבחינת (ס) והארץ הים רגלי אף שגם מדרגות העליונות של עיה, יש מהם גמירן התגלות בעולם הזה, אך שאין ההתגלות שיש בעצם בזה העולם, כי אם הארה שמאיר בבחינת רגליו, בבחינת רגליו מתגלגל בעצם בזה העולם. וכל יום יש בו שבה דבור ומעשה, והקדושה-ברוך-יהוה מצמצם אלקותו מאין עד אין תכלית, עד נקרת המרבו של עולם הנשמי שעומד ומומין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה לפי היום ולפי היום ולפי המקום, ומלביש לו בואת המחשבה דבור ומעשה, דמין לו רמזים כרי לקרבו לעבודתו. ככן צריך להעמיק בשבתו בזה, ולהגדיל בנותו, ולהבין מהו הרמזות בפרטיות, ולכש בואת המחשבה דבור ומעשה של זה היום, שהמין לו הם ותפלה, הן מלאכה או משא-זמות, וכל מה שממין לו הם ותפלה בכל יום, צריך להעמיק ולהגדיל מחשבתו בזה, כדי להבין רמזותיו של השם ותפלה:

ההגדלות השכל בזה צריך להיות במדה, שלא יצא מגבול הקדשה, רק לפי שכל אנושי שלו בן יגדיל המחשבה בזה, וכן לא יסתכל בזה למעלה מפרגנתו כי במפלא מןה אל תדרש (יהוה) גדלת מאד, הוד ותדר לקדשת. הינו

שיוצא לקח דבר מזה העולם, כי תרגלן הם בחינת צח והוד, הוא בחינת הוד ותדר לכשת, שהם בחינת הוד והוד, וכמו הם בחינת רגליו המלבשין בזה שכתוב בסבא הנ"ל: הוד והוד בעולם, והנה בבחינת גדלת לכשת, אליו חרי כרי ערכות וכו', עין שם, שהם בחינת צח מזה, הינו שהתגדלת השכל והנה מדה ובצמצום, וזה: מאד, שהוא יהוד, בחינת רגליו, כדענו:

סבא דשמאלא, שממנו הצמצום. [כמו שכתוב בסבא שם: מאד, דא הוא סבא דשמאלא]:

מלכו מי שיוודע ומבין בזה, הינו שזוכה להבין הרמזים שרמזו לו השם ותפלה בכל דבר, ואם-כן ירצה לעסק רק הינו שעסק רק בעסקי העולם הזה, מאחר שהוא מבין מים שהשם ותפלה מרמזו בהם, אך באמת אינו בן, כי צריך הם שיהיה לו הסתפקות, להסתפק מזה העולם רק בזה ריד לו בהכרחיות מזה העולם, וזה מחמת שני הטעמים: א. כי שזאת הקדשה, המלבשת בעסקי העולם הזה, הוא בחינת (ס) והיא קדשה נמוכה, בבחינת (הלים ס): עון עקבי יסבני; ולפחות מסבנין אותה תמיד, ורצין לינע מהם, על-כן הוא מים מסכן. ככן צריך להסתפק רק בהכרחיות. ועוד, מחמת

לקוי

ג'תתקס"ד

מורה"ן

הולך בענין בחינת (סו"ט ט): ולקרון בין עיניו כי השקפה
 עלידי רע ענין עלידי מיתת הלב, בבחינת (תהלים ל"א):
 כמת מלב. כי רע ענין ומיתת הלב הם בחינת אחת, כי
 דעינא גלגא חליא (כשדול ע"ז כח), ועליכון ובל, שהיה רע
 נאמר בו (ספוא"א ט"ז): וקח לבו בקרבו, ומיתת הלב היא כן
 שקרי לוחות. לב הוא בחינת לוחות, בבחינת (מס"ל ט): כחכם
 לזת לבדי ושקחה היא עלידי שקרי לוחות, כמאמר חכ
 וקרום לברכה (ע"ה ט"ז): אלסלא לא גשמפרו לוחות הראש
 לא היתה שקחה בעולם. נקצא, שעקר השקחה היא עלידי
 ענין, שהוא בחינת מיתת הלב, שהיא בחינת שקרי לוחות, ש
 עקר השקחה בג"ל **ואבשלום**, שהיה עינו רעה במלכות
 עלידידיה נאמר בו מיתת הלב, שנאמר (ספוא"א ט"ז): וקח
 שקמים ויהקעם בלב אבשלום. ועליכון לא הניח בן זכר
 סו"ט ט"ז, כי פגם בוקרון, עלידי רע ענין בג"ל, וקוד המלה
 השלום, ברה אז ממלכתו מפני אבשלום, וקלל אותו שמע
 גרא, ואמר (סו"ט ט): אולי יראה ה' בעיני דוקא, כי
 שרואה שגופל לרע ענין, אם אינו מרגיש בעצמו שיוכל ל
 גיה להציל ממנו, צריך לברח ממנו: אבל מי שיכול לתקן
 צריך לתקן, וצריך לראות מהות בחינת רע ענין כדי ל
 השרש שצריך לתקן עלידו, כי יש פגם בחינות רע ענין
 וקשנפול לרע ענין של התנשאות, שעינו צרה בהתנשאות
 חברה, צריך להכניע בהשרש של התנשאות, הינו בשר
 המלכות, שהוא בחינת משיח, והוא שרש המלכות, בבחינת
 (ספוא"א ט"ז): וימן עז למלכו (ורם לרן משיחו). והוא בחינת
 ענין בבחינת (סו"ט ט): ופה עינים טוב ראי, הנאמר ברה, שהוא
 משיח:

וזה שאמר אבא שאול: קובר
 מתים תייתי. כי אבא
 שאול השתדל לתקן תמיד את
 הרע ענין הנקרא מיתת, בג"ל.
 פעם אחת נסתחת מערה
 בפתחי מערה - הינו בחינת
 דבקות בחינת: כמעט איש וליזת
 (מס"א ט"ז). מתתני - הינו בחינת

אמה, בבחינת (תהלים ט"ז): אמה מארץ תצמח, כי טוב ענין הוא
 יכרד (מס"ל ט"ז), והקבוצות הם בחינת אמת, כמו שכתוב (ישעיה ס"ו)
 המתברך בארץ והפרו פאלקי אמן, וזה שאמר אבא שאול
 שעלידי האמה שלו נסתחה לו דבקות, ועמדתו בגלגל עינו
 של מת עד חסמי - הינו מחמת הדבקות העמדתו עצמו
 בסבנה לבסם בגלגל עינו של מת, הינו קרע ענין עד שהצדקתי
 להשתמש בחינת משיח כדי להכניע את הרע ענין, וזה: עד
 חסמי, שהוא בחינת: רוח אפנו משיח ה' (א"ה ט"ז). וכשתורתו
 לאחורי אמרו לי: עינו של אבשלום היתה - הינו שאבשלום
 ופל לבחינת הרע ענין הזה, וזהו: כשתורתו לאחורי, הינו אחר
 התקון

בלמד התורה בעצמה יש בחינת התמסקות, כמו שאמרו רבותינו
 וקרום לברכה (סו"ט ט): לא עלידי המלאכה לגמור, ועליכון למור
 התורה הוא בחינת התמסקות בג"ל, ואפלו הקמין שאינם
 יכולים לגמור, הם מקמין עסק התורה כמה שמורין קריאת שמע,
 כמו שאמרו רבותינו וקרום לברכה (סו"ט ט), ותמסקה הוא
 בחינת הור והדר בג"ל, כי תמסקה היא חיי שעה (כסא"ח שבת ט'
 הינו בחינת: הארץ חרס וגלי בג"ל, הינו בחינת רגלי הקדשה
 המלכשין בזה העולם בג"ל, ומשאוימתן היא בחינת: נוסח
 שמים בריעה בג"ל, הינו בחינת יחוד צדיק וקנסת ישראל בג"ל,
 כי צדיק וקנסת ישראל הם בחינת משאוימתן: הצדיק נקרא
 משא, כי הוא נושא את העולם, כאשר ישא האומן את היצק
 (כס"ד ט"ז), והוא נושא כל הכבדות, כמו שכתוב (מס"ל ט): וקבוצות
 לראש צדיקי, כמו שכתוב (תהלים ט"ז): ישא קבוצה מאת ה', והוא
 נושא הספה ורעיית של כל הנשמות, בבחינת (סו"ט ט): נושא
 משה הדרע, ומשפיע לקנסת ישראל, והוא נוחתה לכל העולם.
 ועלישם זה נקראת קנסת ישראל מתן, עלישם (מס"ל ט): וימתן
 סרף לביתיה וקק לגערותיה, ויהוד של צדיק וקנסת ישראל געשה
 עלידי משאוימתן, כי כל דבר שבעולם יש בו ניצוצות הקדשה
 שנפלו בשעת שבירה, ושבירה הוא בחינת איתות ששקברו
 ונפלו לכל דבר ודבר מזה העולם, וכל דבר יש לו שעה, וצריך
 לבוא בשעה זו לאדם זה, שהוא משרש אחד עם אותן הניצוצות
 שיש בזה הדבר, וכשמגיע זה הדבר לאדם זה, והוא מקבל
 חיות מזה הדבר, הינו מהאוחיות הנשברים שיש עם עלידידיה
 נכללן האוחיות הנשברים בזה האדם, בחינת שלו, ונעשה מהם
 קומה שלמה, ומחפשמ בחינת של כל הנה, ועלידידיה ושלמין
 האוחיות, ויש להם שלמות, וצריך לשהות הדבר אצל זה האדם
 להשתמש בו, עד שנמסקן האוחיות והניצוצות השיבין לשרשו,
 ואחר כך יוצא פרושותו לאדם אחר, שהגיע העת שיהיה גולה
 להאוחיות הנשברים, שהם משרש אחד עם האדם האחר,
 ועליכון יוצא לרוחותו ולפעמים חוזר הדבר וכן לאותו האדם
 שהיה שלו מתמלה, כי מחמת שלא היה לו אז חלקו
 נפשויות נשמה אלו, לא היה יכול אז להשלים האוחיות אלו,
 עד עתה שהגיעו לו אלו חלקו נפשויות נשמה, שעליכום יכול
 להשלים אלו האוחיות הנשברים, ובין כך הברת לשהות אצל
 אחר, וכשמשלים האוחיות אלו, נתוסף לו הארת בנפשויות נשמה
 שלו, מחמת הארות אוחיות אלו, שהגיעו אליו ונשלמו אצלו,
 ועלידי הארה זו מאוד בשרש נפשויות נשמה שלו, שהוא
 בצדיק וקנסת ישראל, שהם שרשי כל הנשמות בג"ל, ועלידי
 ההתנוצצות הואת נתחד צדיק וקנסת ישראל, הנקראים
 משאוימתן בג"ל, ועלישם זה נקרא מקח וממנה, וכל הדברים
 וכל המאור - משא ומתן, כי עליכום נתחד צדיק וקנסת ישראל,
 הנקראים משאוימתן בג"ל:

ד. וקרי לשמר הזכרון בג"ל צריך לשמר את עצמו שלא יפל
 לבחינת רע ענין, לבחינת מיתת הלב, כי עקר הזכרון